

- b) narusza art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ w nieuzasadniony sposób ogranicza prawo podstawowe do swobody przedsiębiorczości;
- c) narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ nie uwzględnia podwójnego naliczania, które następuje w określonych pasywach skarżącej, co powoduje w ten sposób niekonieczne i nieproporcjonalne oraz oczywiście nieuzasadnione ograniczenie.
2. Zarzut drugi oparty na naruszeniu art. 103 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2014/59 i art. 70 rozporządzenia 806/2014 interpretowanych w świetle art. 16 karty oraz w świetle zasady proporcjonalności.
- W tym zakresie strona skarżąca twierdzi, że słuszne powody braku zastosowania art. 5 ust. 1 rozporządzenia delegowanego 2015/63 wykazują w jasny sposób konieczność dostosowania profilu ryzyka skarżącej do specyfiki działania sieci współpracy, na której czele stoi, zgodnie z wyżej wymienionymi artykułami. Dlatego w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja, której treść odpowiada ściślemu i literalnemu zastosowaniu przepisu, którego treść nie uwzględnia profilu ryzyka skarżącej, należy uznać ją za sprzeczną z art. 103 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2014/59, a w szczególności z rozporządzeniem 806/2014, którego art. 70 dotyczący składek ex ante odsyła do postanowień dyrektywy 2014/59 oraz do jej przepisów wykonawczych.
3. Zarzut trzeci oparty na naruszeniu orzecznictwa Trybunału dopuszczającego nadanie decyzji mocy wstecznej.
- Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że zaskarżona decyzja narusza orzecznictwo, ponieważ:
- a) przedstawione przez SBR względy mające uzasadniać stosowanie zaskarżonej decyzji z mocą wsteczną nie odpowiadają celom interesu ogólnego, które mogłyby uzasadniać odstępstwo od ogólnej zasady zakazującej stosowania aktów Unii z mocą wsteczną;
- b) w każdym razie moc wsteczna nie ma zasadniczego znaczenia ani niezbędnego charakteru z punktu widzenia realizacji owych celów, zważywszy że istnieją mniej dotkliwe dla stron rozwiązania alternatywne, które zapewniają ich osiągnięcie;
- c) naruszone zostały uzasadnione oczekiwania strony skarżącej, jako że zachowania SRB nie da się pogodzić ze skutkami, które miał wywrzeć wyrok Sądu w sprawie T-323/16.
4. Zarzut czwarty oparty na odpowiedzialności pozaumownej SRB w świetle art. 268 i 340 TFUE, a także art. 87 ust. 3 rozporządzenia 806/2014, ze względu na bezpodstawne wzbogacenie.
- Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że SRB jest zobowiązana, na zasadzie odpowiedzialności pozaumownej, do zwrotu na jej rzecz stanowiącej bezpodstawne wzbogacenie kwoty odsetek naliczonych od dnia zapłaty składki ex ante za rok 2016 – która to płatność, od chwili stwierdzenia nieważności decyzji SRB/ES/SRF/2016/06 wyrokiem w sprawie T-323/16 nie znajduje podstaw w żadnej decyzji SRB – do dnia ostatecznej zapłaty lub, posiłkowo, do dnia wydania zaskarżonej decyzji.

Postanowienie Sądu z dnia 25 czerwca 2020 r. – Einkaufsbüro Deutscher Eisenhändler / EUIPO – Tigges (TOOLINEO)

(Sprawa T-877/19) ⁽¹⁾

(2020/C 313/49)

Język postępowania: niemiecki

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 61 z 24.2.2020.